



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 792/2016
06.07.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету против окривљених М.Д. и др., због кривичног дела тешко убиство из члана 114. став 1. тачка 5. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених М.Д. и И.Д., адв. М.К., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу 2К 78/13 од 18.11.2015. године и Апелационог суда у Нишу 18 Кж1 189/16 од 15.03.2016. године, у седници већа одржаној дана 06.07.2016. године, једногласно донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених М.Д. и И.Д., адв. М.К., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу 2К 78/13 од 18.11.2015. године и Апелационог суда у Нишу 18 Кж1 189/16 од 15.03.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу 2К 78/13 од 18.11.2015. године, окривљени М.Д., оглашен је кривим због кривичног дела тешко убиство из члана 114. став 1. тачка 5) КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од двадесет година, у коју казну му се урачунава и време проведено у притвору почев од 21.10.2012. године па надаље, а окривљени И.Д., због кривичног дела тешко убиство из члана 114. став 1. тачка 5) у вези члана 35. Кривичног законика, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 10 година, уз урачунавање времена проведеног у притвору почев од 21.10.2012. године.

Окривљени М.Д. и И.Д., обавезани су на плаћање трошкова кривичног поступка и то солидарно у износу од 351.427,27 динара, и на име судског паушала свако понаособ у износу од по 8.000,00 динара, које су дужни да плате у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Обавезани су окривљени и да оштећенима К.М., Д.М. и С.М. на име трошкова кривичног поступка, на име ангажовања пуномоћника, солидарно

исплате износ од 251.250,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Оштећени К.М., Д.М. и С.М., упућени су на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева у смислу члана 258. став 4. ЗКП.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 18 Кж1 189/16 од 15.03.2016. године, уважена је жалба Вишег јавног тужиоца у Нишу и преиначена пресуда Вишег суда у Нишу 2К 78/13 од 18.11.2015. године у односу на окривљеног М.Д., у делу одлуке о казни, тако што је Апелациони суд у Нишу овог окривљеног за кривично дело тешко убиство из члана 114. став 1. тачка 5) ЗКП за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од 30 година, коју ће издржати по правноснажности пресуде, а у коју му се урачунава и време проведено у притвору почев од 22.10.2012. године до упућивања у установу за издржавање казне затвора, док су жалбе Вишег јавног тужиоца у Нишу у односу на окривљеног И.Д. и браниоца окривљених одбијене као неосноване, а у непреиначеном делу првостепена пресуда потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљених М.Д., И.Д., адв. М.К., поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде Закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. став 1. тачка 3) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или пак да исте преиначи, тако што ће окривљене ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљених М.Д. и И.Д., адв. М.К. је неоснован.

Бранилац окривљених М. и И.Д., адв. М.К., у захтеву за заштиту законитости истиче да се правноснажне пресуде заснивају на доказу на коме се не могу заснивати. У односу на наводе захтева који се односе да суд у поступку није на поуздан начин утврдио температуру чауре, који се односи на базну станицу мобилних телефона, у односу на наводе да никада није утврђено, да је пок. С.М. требало да буде на наводном извршењу ослобађања непокретности и увођења у посед на једном делу угоститељског објекта „Л.“ у Н., дана 01.10.2012. године, у односу на лажне ИМЕИ бројеве мобилних уређаја, које су наводно користили окривљени М. и И.Д., бранилац окривљених не указује на разлоге због којих би ти докази били незаконити сами по себи или по начину прибављања у смислу члана 16. став 1. у вези члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, већ само у односу на доказ – ЦД снимке са гасне станице А., који је одузет од стране инспектора полиције М.И.

По оцени овога суда, стоје наводи изнети у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених којима се оспорава законитост доказа – ЦД снимак са гасне станице А., а који у току кривичног поступка није коришћен као доказ, већ су са овог снимка селективно преснимљене фотографије које су уврштене у фото документацију, а при том је извршено уклапање снимка у реално време.

Наиме, наведено селективно преснимавање фотографија које су уврштене у фото документацију, као уклапање снимака у реално време не може вршити полицијски инспектор, који је само овлашћен да прикупља доказе, већ то може извршити само вештак одговарајуће струке по налогу суда, па је наведени доказ прибављен супротно одредби члана 114-118 ЗКП, те, дакле, овај доказ посредно представља незаконит доказ.

Међутим, битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, постоји ако се пресуда заснива на доказима на којима се по одредбама ЗКП не може заснивати, осим ако је с обзиром на друге доказе очигледно да би и без тог доказа била донета иста пресуда.

По оцени Врховног касационог суда у конкретном случају била би донета иста пресуда и без наведеног доказа, обзиром да је суд засновао пресуду и на другим доказима изведеним на главном претресу, а који су ближе наведени у образложењу првостепене пресуде.

Из наведеног произилази да се неосновано захтевом браниоца окривљених указује да се правноснажне пресуде заснивају на доказу на коме се не могу заснивати, тј. да је доношењем правноснажних пресуда учињена повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које би правноснажне пресуде требало укинути.

Бранилац окривљених М. и И.Д., адв. М.К., у захтеву за заштиту законитости истиче да је правноснажним пресудама а посебно пресудом Апелционог суда као другостепеног суда, повређен Закон и то одредба члана 439. тачка 3) ЗКП, у односу на окр. М.Д., тако што је одлуком о кривичној санкцији, повређена одредба члана 54. став 3. КЗ, јер је приликом изрицања кривичне санкције другостепени суд нарочито тешке околности извршења кривичног дела које представљају обележје кривичног дела ценио као отежавајуће околности.

По налажењу Врховног касационог суда, правилно је другостепени суд нашао да јачина угрожавања заштићеног добра, а која је оцењена као отежавајућа околност је, таквог значаја да превазилази меру која је потребна за постојање кривичног дела или одређеног облика кривичног дела, те да оправдава врсту и меру кривичне санкције изречене другостепеном пресудом.

Поред изнетог, по налажењу Врховног касационог суда јачина угрожавања заштићеног добра као отежавајућа околност, не садржи само последицу кривичног дела, у конкретном случају смрт једног лица, већ на оцену јачине угрожавања заштићеног добра има утицај и начин и околности под којима је

кривично дело извршено, па су супротни наводи захтева по том основу оцењени неоснованим.

Налазећи, да побијаним правноснажним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреда Кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, у вези члана 54. став 3. КЗ, на коју се указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.